

ΓΥΡΩ ΣΕ ΜΙΑΝ ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Στά περισσότερα γράμματα του Μότσαρτ ακόμη και σε κείνα που απευθύνονται σε πρόσωπα που σεβόταν και αγαπούσε, ή που στρέφονταν γύρω από θέματα σοβαρά, από ζητήματα επαγγελματικά, διακρίνεται ολοκάθαρα η τάση, που είχε ο συνθέτης να αναζητήσει και να βρη για τη διατύπωσή τους μιὰ νότα εδθυμη. Έτσι που να μη παρουσιάζεται ολόγυμνη ή ψυχρή του ο' εκείνον, που θα τό λάβαινε. Είνε από τὰ συμπαθέστερα χαρακτηριστικά του αυτή η σεμνότης, αυτή η αιδυμοσύνη από τό ξένο, αδιάκριτο μάτι, είτε σε υπερηφάνεια τήν αποδώσουμε, είτε σε διακριτικότητα που δέν ήθελε να άπασχολήση τούς άλλους με δτι γινόταν μέσα του.

Μιά εξαίρεση στον γενικών αυτόν κανόνα είναι οι λίγες του γραμμές που απευθύνονται στον Γιόσεφ Χάυντν, και που συνώδευαν τὰ έξ πρώτα του κουαρτέττα που του αφιέρωσε. Έβδ ή συγκίνηση είναι ολοφάνερη. Η πεποίθηση που είχε στην εξαίρετική ικανότητα του Δασκάλου του για τό σφδ αυτό μουσικό είδος δέν κρύβεται, ό σεβασμός του για τόν γέρο συνθέτη δέν κάνει καμμιά άπολύτως προσπάθεια για να μη φανη, με δση δύναμη' αναβλύζει από τὰ κατάβαθα τής ώραίας του ψυχής που με τὰ λόγια της φαίνεται να γονατίζει εύλαβικά μπροστά του:

Βιέννη 1 Σεπτεμβρίου 1785.

Στόν άκριβό μου φίλο Χάυντν,

Ένας πατέρας, που είχε πάρει τήν άπόφαση να στείλη τὰ παιδιά του έξω στον άπειρο κόσμο, νόμιζε πως ήπρεπε να τὰ έμπιστευη στην όποστήριξη και τις οδηγίες ένός περιφημου ανθρώπου, που κατά τήν πίο εύτυχιόμενη σύμπτωση, ήταν και ό καλύτερός του φίλος. Έσοδ τα λοιπόν, περίφημε άνθρωπε, και κάλλιστε φιλε τὰ έξη μου παιδιά. Είναι, πιστέφέ μου, καρπός, μιās μακρούς και κοπιαστικής εργασίας. Ός τόσο ή έλπίδα που μου δίνουν μερικοί μου φίλοι, πως τὰ βρίσκουν τουλάχιστον έν μέρει αξία τών τώσων κόπων και εργασίας μου, μου δίνουν κάποιο θάρρος και τήν πίστη πως ίσως κάποτε φθάσουν στο σημείο να γίνουν ή παρηγοριά μου. Και ού ό ίδιος, αγαπητότατε φιλε, μουδειξες τήν τελευταία φορά που είχες περάσει από τήν πόλη μας, τήν Ικανοποίησή σου. Αυτή σου ή επιδοκιμασία, πρό πάντων, μ' ένθαρρύνει να σοδ τὰ παραδώσω και με κάνει να έλπίζω πως δέν θα σοδ φανού άνάξια τής εύνοιας σου. Θέθελα να σοδ κάνουν εύχαρίστη τόση, ώστε να τὰ δεχθής με καλωσύνη, να τούς φανής πατέρας, δηγηός και φίλος. Από τή στιγμή αυτή σοδ παραχωρώ κοντά τους τὰ δικαιώματά μου, παρακαλώντας σε να δής τὰ λάθη τους με καλωσύνη, με τή σκέψη, πως από τό δικό μου πατρικό μάτι μπορεί να πέρασαν και άπαράτηρητ και νυμίτιαν κρυμμένο, γι' αυτό τολμώ και να παρακαλέσω τήν ευγενική σου φίλια να δεχθη αυτό, που έγω τόσο άγάπησα.

Αυτό είναι τό γράμμα, που, σοο και να δοκιμάσει, δέν μόρεσε να κρύψη δτι τό διαπνέει. Διαβάζοντάς το κανείς και ο' έντυπο, έχει τήν έντύπωση, πως βλέπει τήν τρεμουλά του χεριού, που έχαραζε τις λέξεις. Άλλά είναι από τὰ σπάνια, άν δχι τό μοναδικό του Μότσαρτ, που έχει αυτόν τόν τύπο.